

**LIST PASTERSKI
ARCYBISKUPA POZNAŃSKIEGO
NA ADWENT ROKU PAŃSKIEGO 2017**
(Jesteśmy napelnieni Duchem świętym)

„Oto się już głos rozchodzi:
wstańcie, bracia, uśpieni!
zbawienie nasze nadchodzi”
(Spuśćcie nam na ziemskie niwy)

Umiłowani Archidiecezjanie,
Drodzy Bracia i Siostry!

1. CZAS ADWENTU

Z dzisiejszą niedzielą rozpoczynamy Adwent, który otwiera nowy rok liturgiczny. Łacińskie słowo „adventus” oznacza „przyjście”. Czas Adwentu to oczekiwanie na pamiątkę „przyjścia” Zbawiciela na ziemię.

Każde oczekiwanie – uczył papież Benedykt XVI – to coś, co przekracza całe nasze osobiste, rodzinne i społeczne istnienie. Oczekiwanie jest obecne w tysiącu sytuacji, począwszy od tych najmniejszych i najbardziej banalnych, aż po najważniejsze, które angażują nas całkowicie i dogłębnie. Mam na myśli na przykład oczekiwanie małżonków na dziecko czy oczekiwanie na rodzica lub przyjaciela, który przybywa z daleka, aby nas odwiedzić. Oczekiwanie młodego człowieka na wynik końcowego egzaminu lub rozmowy w pracy. Czekanie na spotkanie z ukochaną osobą, na odpowiedź na list lub na przyjęcie przebaczenia... Można by powiedzieć, że człowiek żyje, dopóki czeka, dopóki w jego sercu żyje nadzieja.

W okresie poprzedzającym narodziny Jezusa oczekiwanie na Mesjasza, tj. na Pomazańca z królewskiego rodu Dawida, który wyzwoliłby ostatecznie lud od wszelkiego zniewolenia moralnego i politycznego oraz przywróciłby Królestwo Boże, było pośród Żydów niezwykle intensywne. Czy dzisiaj takie oczekiwanie jest pośród nas równie intensywne? Dzisiaj każdy z nas może zadać sobie pytanie: a ja na co czekam? Na co czeka moje serce? Na co czekamy razem? (por. Benedykt XVI, *Radość Adwentu*, 1.12.2010).

Ale Adwent to także oczekiwanie na drugie „przyjście” Chrystusa w dniu ostatecznym, o czym mówi Ewangelia z dzisiejszej niedzieli. To do nas, uczniów Jezusa, kierowane są słowa zapisane w Ewangelii według św. Marka: „Uważajcie, czuwajcie, bo nie wiecie, kiedy czas ten nadejdzie” (Mk 13,33). A zatem nie ma to być oczekiwanie bierne, oderwane od życia. Jesteśmy przecież podobni do sług z dzisiejszej Ewangelii, którym polecono staranie o

„wszystko”. Ma to być czas czynu, czas działania, czas pomnażania Bożych talentów, które otrzymaliśmy.

2. NOWY ROK DUSZPASTERSKI

Wraz z Adwentem rozpoczynamy też nowy rok liturgiczny i duszpasterski, którego hasłem są słowa zaczerpnięte z Dziejów Apostolskich: „Jesteśmy napełnieni Duchem Świętym” (por. Dz 2,4).

Po czterech latach, podczas których rozważaliśmy tajemnicę Chrztu świętego i świętowaliśmy 1050. rocznicę Chrztu Polski, teraz pragniemy – w głoszeniu słowa Bożego, w katechezie i celebracjach liturgicznych – bardziej się skupić na poznawaniu Ducha Świętego, który jest największym darem Chrystusa dla Jego uczniów. Trzeba, abyśmy pamiętali, że przez łaskę Chrztu świętego staliśmy się świątynią Ducha Świętego i w konsekwencji narzędziem Jego działania i oddziaływania w świecie. Chcemy lepiej poznawać Tego, którego owocami – jak tłumaczy nam św. Paweł Apostoł – są „miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, opanowanie” (Ga 5,22-23). Brak takich owoców mógłby wskazywać na brak wewnętrznego poddania się Duchowi Świętemu.

Program duszpasterski – pomagając nam lepiej poznać Ducha Świętego i Jego działanie – zwróci naszą uwagę również na sakrament Bierzmowania, który – wraz z Chrztmem i Eucharystią – należy do sakramentów wtajemniczenia chrześcijańskiego. „Przez sakrament Bierzmowania [ochrzczeni] jeszcze doskonalej wiążą się z Kościołem i obdarzani są szczególną mocą Ducha Świętego, i w ten sposób jeszcze bardziej są zobowiązani, jako prawdziwi świadkowie Chrystusa, do szerzenia wiary słowem i uczynkiem oraz do jej obrony” (Obrzędy Bierzmowania, *Praenotanda*, 2). Pragniemy, aby realizacja programu duszpasterskiego przyczyniła się do sumiennego wypełnienia – w każdej parafii naszej archidiecezji – wskazań dotyczących przygotowania młodych do przyjęcia sakramentu Bierzmowania.

Nie ograniczamy się jednak tylko do tego, ponieważ program duszpasterski jest skierowany do wszystkich wiernych, którzy kiedykolwiek już przyjęli Bierzmowanie. Dary Ducha Świętego już otrzymane w sakramencie Bierzmowania zostały nam udzielone właśnie po to, abyśmy owocnie realizowali – o czym przypominała nam dzisiejsza Ewangelia – wyznaczone nam przez Stwórcę życiowe zadania. Abyśmy całkowicie otwarli się na te moce, jakich udziela nam Duch Święty, prowadząc nas do pełni chrześcijańskiego życia.

W poznawaniu Ducha Świętego przychodzi nam z pomocą wspólne dziedzictwo z Kościołami Wschodnimi, które wiernie przechowały ogromne bogactwo nauki Ojców o Duchu Świętym. To właśnie On, Duch Święty, wskazuje nam drogi prowadzące do zjednoczenia chrześcijan i jest najwyższym źródłem jedności, o czym przypomina nam każda Eucharystia.

3. JUBILEUSZ ARCHIDIECEZJI POZNAŃSKIEJ: „POZNAŃ. CHRYSZTUS I MY”

a. Realizacja misyjnego nakazu Pana Jezusa, aby nauczać wszystkie narody i udzielać im Chrztu, sprawiła, że wielki powiew Ducha Świętego dotarł kiedyś na ziemię Polan. Przynieśli go przy końcu pierwszego tysiąclecia synowie i córki narodów, które wcześniej od nas dostąpiły łaski Chrztu świętego, torując drogę do chrztu księcia Mieszka I i utworzenia w Poznaniu pierwszego biskupstwa w Polsce.

W pochodzących z X wieku kronikach *Annales Bohemici* odnotowano, że dwa lata po chrzcie Mieszka I, w roku 968, „Polska zaczęła mieć swego biskupa”. Był nim biskup Jordan, którego jestem 96 następcą. Według przekazu Thietmara, biskup Jordan „wiele się z nimi (tj. z poddanyymi Mieszka) napocił, zanim – niezmordowany w wysiłkach – nakłonił ich słowem i czynem do uprawy winnicy Pańskiej”. Prawdopodobnie był on biskupem diecezjalnym bez określonej przynależności metropolitalnej, podległym bezpośrednio papieżowi. Mówił o tym św. Jan Paweł II podczas pierwszej pielgrzymki do Ojczyzny: „Grody zaś, z którymi związały się początki wiary na ziemi Polan, naszych praojców – to Poznań, gdzie od najdawniejszych czasów, bo już dwa lata po chrzcie Mieszka osiadł biskup – oraz Gniezno, gdzie w roku tysięcznym dokonał się wielki akt o charakterze kościelno-państwowym” (Gniezno, dnia 3 czerwca 1979 roku).

Tak więc w 2018 roku będziemy obchodzili jubileusz 1050-lecia przybycia pierwszego biskupa do Poznania, a tym samym powstania diecezji poznańskiej, najstarszej na ziemiach polskich. Będziemy dziękowali za diecezję, „która jest częścią Ludu Bożego powierzona pasterskiej pieczy biskupa współpracującego z prezbiterium, aby trwając przy swoim pasterzu, zgromadzona przez niego w Duchu Świętym przez Ewangelię i Eucharystię, stanowiła Kościół partykularny, w którym prawdziwie jest obecny i działa jeden, święty, katolicki i apostołski Kościół Chrystusa” (DB 11; por. KK 23). Świętując jubileusz pragniemy lepiej poznawać naturę i misję Chrystusowego Kościoła, jego historię i współczesność. Pragniemy umacniać naszą więź z Kościołem, który prowadzi Duch Święty i czyni z nas „świętynię Boga żywego” (por. 2 Kor 6,16). W czasie trwania roku jubileuszowego – od dnia dzisiejszego aż do niedzieli Chrystusa Króla przyszłego – roku będziemy mogli skorzystać z udzielonego nam przez Ojca Świętego daru odpustu zupełnego związanego z nawiedzeniem poznańskiej katedry. Zewnętrznym znakiem naszej wdzięczności za przybycie do Polski biskupa Jordana w 968 roku będzie wyremontowanie przez Archidiecezję szkoły i kaplicy na Madagaskarze.

Świętowanie jubileuszu winno też zaowocować naszym większym zaangażowaniem w życie i misję Kościoła, przede wszystkim w życie naszych parafii, gdyż parafia jest podstawową wspólnotą zbawienia i miejscem budowania Kościoła. Szczególne celebracje jubileuszowe w parafiach będziemy przeżywali w wigilię Zesłania Ducha Świętego, w sobotę dnia 19 maja 2018 roku.

Natomiast główne uroczystości odbędą się w Poznaniu w dniach 22, 23 i 24 czerwca. W czasie obchodów przeniesiemy w uroczystej procesji łaskami słynący obraz Matki Bożej w Cudy Wielmożnej, Pani Poznania, z kościoła Ojców Franciszkanów na Wzgórzu Przemysława do katedry, na Ostrów Tumski. Wizerunek ten był uroczystie ukoronowany przed pięćdziesięciu laty, w czasie obchodów tysiąclecia diecezji poznańskiej, między innymi przy udziale kardynała Karola Wojtyły. Szczegółowy program uroczystości zostanie przekazany wszystkim wiernym, ale już dzisiaj bardzo serdecznie zapraszam do udziału w tych wydarzeniach. Ufam, że obchód jubileuszu będzie wyśpiewaniem Bogu wdzięczności i uwielbienia za całą dotychczasową historię archidiecezji.

Cieszę się, że w nasze dziękczynienie zechcieli włączyć się także przewodniczący Konferencji Episkopatów Europy, którzy przyjęli zaproszenie, aby – w dniach 13-16 września 2018 roku – obradować w Poznaniu nad aktualnymi zadaniami Kościoła na naszym kontynencie.

4. Z MARYJĄ PRZEZ ADWENT

Polska tradycja każe nam przeżywać czas Adwentu w szczególnej łączności z Matką Bożą. Ona stała się Matką Syna Bożego, który – jak to wypowiadamy w naszym wyznaniu wiary – „za sprawą Ducha Świętego przyjął ciało z Maryi Dziewicy i stał się człowiekiem”. Gorąco zachęcam wszystkich Diecezjan – tak starszych jak i młodszych – do udziału w Roratach. Proszę, by temu uczestnictwu towarzyszyła modlitwa za Kościół powszechny i Kościół w naszej ojczyźnie, a zwłaszcza za archidiecezję, aby dobrze wykorzystała łaskę jubileuszu.

Wiernych miasta Poznania i najbliższej okolicy zapraszam też na Maryjną Procesję Światła, która będzie miała miejsce w godzinach wieczornych, w święto Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny (dnia 8 grudnia). Procesja ta przechodzi z kościoła na Śródce do figury Niepokalanej na Ostrowiu Tumskim, w sąsiedztwo miejsca, na którym – w czasach Mieszka i Dąbrowki – wzniesiono pierwszą na naszej ziemi kaplicę poświęconą Matce Bożej.

Na owocne przeżycie Adwentu i rozpoczynającego się roku kościelnego, każdemu z Was, jako Wasz Biskup z szeregu następców biskupa Jordana, serdecznie błogosławię.

+ Stanisław Gądecki
Arcybiskup Metropolita Poznański

Poznań, dnia 25 listopada 2017 roku.